



DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Ot.prp. nr. 60

(2002–2003)

Om lov om endring i lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd (statlig overtakelse av konfliktrådene)

*Tilråding fra Justis- og politidepartementet av 11. april 2003,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Bondevik II)*

1 Proposisjonens hovedinnhold

Justisdepartementet legger med dette frem forslag om endringer i lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd. Departementet foreslår at staten skal overta det fulle administrative, faglige og økonomiske ansvaret for konfliktrådene. Ansvaret foreslås lagt til Justisdepartementet. Det legges opp til å beholde ordningen med rekruttering av meglere fra alle kommuner. Forslaget innebærer en reduksjon av antall konfliktråd for å oppnå bedre utnyttelse av ressursene og for å bedre tilgjengeligheten og redusere sårbarheten ved konfliktrådene.

2 Bakgrunn for lovforslaget

2.1 Stortingsmelding nr. 31 (2000–2001)

I NOU 2000:22 om oppgavefordelingen mellom stat, region og kommune, anbefalte Wilhelmsen-utvalget at staten overtar ansvaret for konfliktrådene i sin helhet. Om organiseringen av konfliktrådene heter det i utredningen:

«En grunnleggende idé ved konfliktrådsordningen er at den skal bidra til å bringe ansvaret for å løse konflikter tilbake til lokalsamfunnet. Etter utvalgets vurdering er det imidlertid på bak-

grunn av den evalueringen som er foretatt av konfliktrådsordningen, grunn til å stille spørsmål ved i hvilken grad den kommunale organiseringen har bidratt til å styrke lokalsamfunnets mulighet til å ta seg av lettere lovbrudd.

Evalueringen av ordningen viser at ansvarsfordelingen mellom staten og kommunene i dag oppleves som utydelig, og det er dokumentert store forskjeller mellom virksomheten til konfliktrådene i ulike kommuner. Etter utvalgets vurdering er det grunn til å se med bekymring på ulikhetene tatt i betraktning at konfliktrådene er en del av strafferettspleien.

I tråd med prinsippet om at det er et nasjonalt ansvar å sørge for rettssikkerhet og trygghet for innbyggerne, gjennom politivesenet, rettsapparatet og forsvaret, jf. utvalgets retningslinje 3 for oppgavefordeling, mener utvalget at staten bør overta ansvaret for konfliktrådene i sin helhet. Utvalget vil samtidig understreke at virksomheten må organiseres slik at nærheten til innbyggerne ivaretas. Dette kan for eksempel skje ved at kommunene velger ut personer til å sitte i konfliktrådene.»

Justisdepartementet sluttet seg til oppgavefordelingsutvalgets konklusjon i Stortingsmelding nr. 31 (2000–2001). I meldingen ble Stortinget varslet om at departementet ville vurdere organiseringen av konfliktrådene og deres tilknytning til stat og kommune.

2.2 Utredning og høring

I januar 2002 nedsatte Justisdepartementet en hurtigarbeidende arbeidsgruppe som fikk i oppdrag å vurdere den fremtidige organiseringen av konfliktrådene. Arbeidsgruppen var sammensatt av representanter for Justisdepartementet, konfliktrådene, fylkesmennene, domstolene og politiet.

Arbeidsgruppen la fram sin rapport i april 2002. Rapporten ble sendt på høring til følgende instanser og institusjoner:

Konfliktrådene
Fylkesmennene
Arbeids- og administrasjonsdepartementet
Kommunal- og regionaldepartementet
Utdannings- og forskningsdepartementet
Barne- og familiedepartementet
Riksadvokaten
Politidirektoratet
Kommunenes Sentralforbund
Sametinget

Departementet har mottatt synspunkter fra:
Sametinget

Arbeids- og administrasjonsdepartementet
Barne- og familiedepartementet
Kommunal- og regionaldepartementet
Utdannings- og forskningsdepartementet
Politidirektoratet
Fylkesmannen i Østfold
Fylkesmannen i Oslo og Akershus
Fylkesmannen i Hedmark
Fylkesmannen i Oppland
Fylkesmannen i Buskerud
Fylkesmannen i Vestfold
Fylkesmannen i Aust-Agder
Fylkesmannen i Vest-Agder
Fylkesmannen i Hordaland
Fylkesmannen i Sogn og Fjordane
Fylkesmannen i Sør-Trøndelag
Fylkesmannen i Nord-Trøndelag
Fylkesmannen i Nordland

Kommunenes Sentralforbund
Salten Regionråd
Helgeland Regionråd
Forbrukerrådet
Forum for Konfliktrådsledere (Etisk Råd)

Konfliktrådet for Østfold
Konfliktrådet i Follo
Konfliktrådet i Asker og Bærum
Konfliktrådet på Romerike
Konfliktrådene i Oslo
Konfliktrådet i Hedmark

Konfliktrådet for Drammen, Nedre Eiker, Lier, Røyken og Hurum
Konfliktrådet for Ringerike, Hole, Sigdal, Modum og Krødsherad
Konfliktrådet for Kongsberg, Flesberg, Nore og Uvdal, Rollag og Øvre Eiker
Konfliktrådet i Sandefjord
Konfliktrådet i Telemark
Konfliktrådet i Aust-Agder
Konfliktrådet i Vest-Agder Vest
Konfliktrådet for Kristiansand, Søgne, Songdalen, Vennesla
Stavanger interkommunale konfliktråd
Konfliktråd for Sandnes, Klepp, Time, Hå, Gjesdal, Bjerkreim, Eigersund, Sokndal, Lund
Konfliktrådet i Nord-Rogaland
Konfliktrådet for Hordaland
Konfliktrådet i Sunnmøre
Konfliktrådet i Nordmøre
Konfliktrådet i Sør-Trøndelag
Konfliktrådet i Nord-Trøndelag
Konfliktrådet for Søndre Helgeland
Konfliktrådet for Ytre Helgeland
Konfliktrådet for Salten
Konfliktrådet for Lofoten og Vesterålen
Konfliktrådet for Ofoten
Konfliktrådet for Troms politidistrikt
Konfliktrådet i Senja politidistrikt
Konfliktrådet i Vest-Finnmark
Konfliktrådet i Øst-Finnmark

3 Dagens organisering

3.1 Kommunenes, fylkesmennenes og statens rolle

Konfliktrådene reguleres av lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd og forskrift 13. august 1992 om megling i konfliktråd. Kommunene er i dag ansvarlige for opprettelse og administrasjon av konfliktråd. Det er kommunen som ansetter og har personalansvaret for konfliktrådsleder og andre ansatte ved konfliktrådet. Konfliktrådet utgjør et eget organ i kommunene. Forskriften fastslår at kommunene kan organisere konfliktrådsvirksomheten på den måte kommunen finner hensiktsmessig innenfor de rammer og retningslinjer Justis- og politidepartementet fastsetter i henhold til lov og forskrift, og i samsvar med lovens formål. Kommunene er i forskriften gitt frihet til å etablere konfliktråd i fellesskap med andre kommuner. En av kommunene skal i slike tilfeller være vertskommune for det interkommunale konfliktrådet. Alle landets

kommuner, bortsett fra Sandefjord og Oslo, har etablert interkommunale konfliktråd.

Staten dekker utgiftene til driften gjennom øremerkede tilskudd til konfliktrådene vertskommuner. Fylkesmannen fordeler midlene etter nærmere kriterier fastsatt av departementet.

Fylkesmannen fører tilsyn med at konfliktråds virksomhet utøves i samsvar med fastsatte lover og regler. Justisdepartementet er overordnet ansvarlig for faglig veiledning og opplæring.

3.2 Evalueringen av konfliktrådsordningen i 1996

I 1996 ble konfliktrådsordningen evaluert av Statskonsult ved hjelp av Agenda Utredning og Utvikling AS (Agenda). Agenda pekte på følgende forhold som taler for en ny vurdering av organiseringsmodellen:

- Ordningen er sårbar. Med stort sett bare en konfliktrådsleder ved hvert konfliktråd står og faller ordningen med vedkommende. Sykefravær, manglende engasjement etc. kan medføre at ordningen ikke fungerer.
- I noen få konfliktråd er ansvaret for ordningen plassert som et tillegg til annet arbeid (f.eks. forlikrådssekretariat). Dette medfører at arbeidet med konfliktrådet konkurrerer med andre prioriterte oppgaver, og lider under det.
- Konfliktrådslederne har et ensomt arbeid, ofte med lite eller intet faglig fellesskap på arbeidsplassen.
- Ansvarsdelingen mellom fylkesmannen og kommunene kan lett føre til ansvarspulverisering. Så lenge ordningen fungerer godt er dette ikke noe problem. Det er først når ordningen ikke fungerer at ansvarsdelingen kan ha negative konsekvenser.
- Selv om ordningen i prinsippet er kommunal, har de fleste kommunene lite eierforhold til ordningen.»

Agenda anbefalte en organisering som innebærer at ansvaret plasseres *ett* sted.

3.3 Erfaringer etter evalueringen

Justisdepartementets erfaringer med dagens organisering har vært sammenfallende med Agendas funn i 1996.

En stor andel av konfliktrådene har konfliktrådsleder i full eller redusert stilling som sitter alene, uten annet personale å støtte seg til. Dersom konfliktrådslederen blir syk, mangler engasjement eller innehar annen deltidsstilling som krever stor

oppmerksomhet, går det ut over kvaliteten og effektiviteten i saksbehandlingen. Departementet har erfart at slike situasjoner lett fører til økt saksbehandlingstid og redusert tillit til konfliktrådet, noe som igjen fører til at færre saker oversendes til megling.

En rekke vertskommuner mangler eierfølelse og engasjement for konfliktrådsordningen. Dette har i en del tilfeller gitt særlig utslag i manglende interesse for driften av konfliktrådene og manglende ivaretagelse av konfliktrådene ansatte. Det finnes også eksempler på at vertskommunen ikke har vist tilstrekkelig interesse for å sette inn tiltak ovenfor konfliktråd som ikke har fungert i henhold til intensjonen. Departementet har i slike tilfeller ikke kunnet gjøre annet enn å påpeke forholdet overfor kommunen gjennom brev til fylkesmannen. Fylkesmennene har en tilsynsfunksjon uten sanksjonsmuligheter. Deres påvirkningsmuligheter er derfor begrenset til å kommunisere bekymringen over tingenes tilstand ved det aktuelle konfliktrådet.

4 Statlig overtakelse av konfliktrådene

4.1 Arbeidsgruppens vurderinger og forslag

I arbeidsgruppens mandat ble det lagt til grunn at staten burde overta det fulle ansvaret for konfliktrådsordningen. Bakgrunnen for dette var som omtalt under kapittel 2, at Stortinget ga sin tilslutning til Stortingsmelding nr. 31 (2000–2001). Arbeidsgruppen tok ikke til orde for fortsatt kommunalt ansvar for konfliktrådsordningen.

Arbeidsgruppen ble også bedt om å vurdere ulike fremtidige organisasjonsløsninger for konfliktrådene som innebærer en tilknytning til Justisdepartementet. Arbeidsgruppen anbefalte en løsning der konfliktrådene legges som egen etat under departementet.

4.2 Høringsinstansenes syn

I hovedsak ga høringsinstansene sin tilslutning til arbeidsgruppens forslag om å overføre det fulle ansvaret for konfliktrådsordningen til staten. Flere høringsinstanser påpekte nødvendigheten av å samle ansvaret for konfliktrådene ett sted.

Kommunenes Sentralforbund uttalte:

«Kommunenes Sentralforbund anser konfliktrådene for å være en del av rettspleien, og rettspleien for å være et statlig ansvarsområde. Konfliktrådene bør derfor omgjøres til statlige organer.»

Konfliktrådene i Oslo ser slik på en statlig overtakelse av ansvaret:

«Vi slutter oss til prinsippet om en samlet ledelse, og at denne tilsluttes statlig rettspleie. Vi mener også at ledelsen bør ligge på et relativt høyt nivå i forvaltningen (departement) slik at beslutningsveiene er kortest mulig i felles og omfattende spørsmål. Dette fordi tiltaket fortsatt er under utvikling. Det berører andre sider ved rettspleien, og det er viktig med beslutningstakere som er i posisjon til å se sammenhenger og utvikle disse. Vi mener også at neste utfordring i utviklingen av tiltaket, er å sikre en viss grad av likebehandling samtidig som en ivaretar mangfoldet og individualiteten i tilbudet. Dette kan best ivaretas av en overordnet statlig styring. Som det står i rapporten vil man ved statlig overtakelse sikre at en stabil, livskraftig og ensartet meglingsvirksomhet kan tilbys hele befolkningen.»

Bare to høringsinstanser tok til orde for at konfliktrådsordningen bør forbli en kommunalt eiet ordning.

Fylkesmannen i Hedmark har følgende syn på den fremtidige organiseringen:

«Etter vårt syn burde konfliktrådsordningen ut fra sin idé og ideologi være en kommunal oppgave, men denne linjen synes å være forlatt og er ikke utredet nærmere av arbeidsgruppa.»

Helgeland Regionråd uttaler:

«Helgeland Regionråd beklager at det allerede i utgangspunktet er slått fast at fremtidig organisering av konfliktrådene skal være statlig. Helgeland Regionråd er fortsatt av den oppfatning at konfliktrådene burde organiseres gjennom interkommunalt samarbeid som f. eks regionråd»

Flertallet av høringsinstansene sluttet seg til arbeidsgruppens konklusjon om at konfliktrådene bør organiseres som egen etat underlagt Justisdepartementet.

Sametinget uttaler:

«Sametinget er opptatt av at den samiske dimensjonen blir ivare tatt og innlemmet i det norske rettssystemet og i de alternative konfliktløsningsmodellene. Dette innebærer at man også ved valg av organisasjonsmodell må ta hensyn til at samer og nordmenn kan ha ulike konfliktløsningsmåter.»

4.3 Justisdepartementets vurderinger og forslag

Som nevnt under kapittel 2.1 har Justisdepartementet tidligere (i St.meld. nr. 31 (2000–2001))

sagt seg enig i Wilhelmsen-utvalgets konklusjon om at staten bør overta ansvaret for konfliktrådene (NOU 2000:22 Om oppgavefordelingen mellom stat, region og kommune). Dette standpunktet har Justisdepartementet tatt på bakgrunn av erfaringene med dagens organisering gjennom 1990-tallet og frem til i dag.

En grunnleggende idé ved konfliktrådene var at de skulle bidra til å bringe konflikter tilbake til lokalsamfunnet og styrke dets evne til å håndtere konflikter ved egen hjelp. Denne ideen forsøkte Justisdepartementet å realisere ved å legge ordningen til kommunene. Kommunenes Sentralforbund og Justiskomiteens flertall slo i 1990 fast at konfliktrådene er en del av rettspleien og dermed et statlig ansvar, (se Innst. S. nr. 21 (1990–1991)). Dette flertallet rettet et spørsmål til departementet om en statlig organisering hadde blitt vurdert. Departementet svarte bekreftende på dette, men argumenterte likevel for en kommunal organisering av hensyn til konfliktrådenes grunnleggende idé om å bringe konfliktene tilbake til lokalsamfunnet. Departementet og komiteens flertall var enige om at staten skulle påta seg de økonomiske forpliktelsene for konfliktrådene. På bakgrunn av erfaringene fra forsøksperioden på 1980-tallet var det nærliggende å anta at de fleste konfliktrådene ville få magre økonomiske kår hvis man overlot til kommunene å fordele rammetilskuddet til konfliktrådene. Resultatet ble derfor en organisering med konfliktrådene som kommunale forvaltningsorgan, fylkesmannen som tilsynsorgan, lovfestet statlig finansiering gjennom øremerkede midler og sterke statlige føringer med hensyn til rammebetingelser og faglige spørsmål.

Denne organiseringen har imidlertid ikke svart til forventningene. Erfaringene viser at den er uklar, sårbar og underminerer eierforholdet til ordningen. Ansvarsfordelingen mellom fylkesmannen og kommunene har i en del tilfeller ført til ansvarsapulverisering. Ansvaret bør derfor samles ett sted.

Det kan diskuteres om det er staten eller kommunene som bør overta det fulle ansvar for konfliktrådsordningen. Departementet mener at det vil være en dårlig løsning å legge det totale ansvaret til kommunene. Erfaringene har vist at de fleste kommunene har et begrenset eierforhold til konfliktrådene. Intensjonen om å styrke lokalsamfunnets evne til å løse egne konflikter er derfor ikke oppnådd. Til dette kommer at konfliktrådene er en del av rettspleien og derfor bør være en del av statens ansvarsområde. I en løsning med totalansvaret lagt til kommunene, vil det være opp til hver enkelt kommune å vurdere hvor mye det skal satses på konfliktrådsordningen. Bevilgningen til konfliktrådene

vil i så tilfelle inngå som en del av rammetilskuddet til kommunene, og utviklingen vil trolig gå i retning av enda større ulikheter mellom konfliktrådene enn vi har i dag. Departementet er derfor enig med Agenda som i forbindelse med evalueringen av konfliktrådsordningen i 1996 skrev:

«I kommuner med stram økonomi og liten interesse for ordningen vil en kunne risikere en sterk nedprioritering. I disse kommunene vil man kun ta seg av de sakene som kommer, uten å arbeide med informasjonsformidling og oppfølging av henvisningsinstansene. Etter hvert vil det da være rimelig å forvente svært få saker, fordi ordningen er avhengig av informasjonsformidling. Ordningen vil etter hvert bli redusert i omfang og sakstyper, og kanskje bli en papirordning.»

På denne bakgrunn mener departementet at den mest hensiktsmessige løsningen er å legge det totale ansvaret for konfliktrådsordningen til staten. Departementet ønsker å arbeide aktivt for økt bruk av konfliktrådsmegling. Megling i konfliktråd er et verdifullt virkemiddel i kampen mot barne- og ungdomskriminalitet, og tiltaket bør i sterkere grad integreres i strafferettspleien. Departementet ønsker også å legge til rette for en mer effektiv drift av rådene. Det har imidlertid vist seg vanskelig for departementet å sette i gang virkningsfulle tiltak gjennom de eksisterende styringskanaler. Kommunene er i dag administrativt ansvarlig for konfliktrådene, men flere kommuner viser begrenset interesse og engasjement for driften. Kommunenes Sentralforbund har uttalt at kommunene ikke ønsker å beholde ansvaret for konfliktrådene og viser til at rådene er en del av rettspleien og dermed en statlig oppgave. Etter departementets mening er det behov for et engasjert ansvarlig organ for denne ordningen. En statlig overtakelse av konfliktrådene vil gjøre det enklere å ivareta en effektiv og faglig forsvarlig drift av rådene. Videre vil man kunne styre retningen på utviklingen av konfliktrådsordningen i lys av samfunnsutviklingen og i forhold til den øvrige rettspleien.

Departementet slutter seg til arbeidsgruppens konklusjon om at konfliktrådene bør legges som egen etat under Justisdepartementet. På denne måten vil konfliktrådene få en naturlig plass i rettspleien, og mulighetene for samarbeid innad i justissektoren vil bli styrket. Dette kan ha avgjørende betydning for oppnåelsen av målet om økt bruk av megling i strafferettspleien. Justisdepartementet vil også, på grunn av enkle styringslinjer, kunne sette inn tiltak for å effektivisere og kvalitetssikre driften av rådene. Konfliktrådene som egen etat under Justis-

departementet er en fleksibel modell, og vil gi departementet anledning til å endre antallet konfliktråd og plasseringen av disse i tråd med endringer i rammevilkårene og distriktsmessige behov. Departementet vil kunne iverksette utviklingstiltak der det er mest formålstjenlig med hensyn til sakstilfang og ledige ressurser.

Departementet tar sikte på å avhjelpe sårbarheten ved konfliktrådene. Ved å redusere antall råd og omfordele stillingsressurser, vil hvert råd få økt sine stillingsressurser. Det er nærmere redegjort for dette i kapittel 5.

Det må understrekes at loven fortsatt skal ivareta lokal tilknytning til de enkelte kommunene. Departementet vil beholde ordningen med rekruttering av meglere i alle landets kommuner. Det finnes i dag ca. 750 meglere i funksjon. Disse meglernes verv vil videreføres etter den statlige overtakelsen. Den samiske befolkningens behov ivaretas ved at konfliktrådene i Finnmark knytter til seg meglere som er samisktalende.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Formålet med den statlige overtakelsen er å styrke ordningen og øke bruken av konfliktråd.

Konfliktrådene er små og sårbare. Det er derfor ønskelig å samle kompetanse og fagmiljøer for å sikre en effektiv utnyttelse av ressursene både administrativt og faglig. Den nye organiseringen tar sikte på å ivareta disse behovene ved bruk av flere virkemidler:

- det etableres et sentralt sekretariat for konfliktrådene bemannet med 3–5 stillinger
- på sikt vil rådene få flere heltidsansatte
- standardisering av konfliktrådenes administrative vilkår
- administrativt samarbeid mellom konfliktrådene og andre etater i justissektoren

Det er i dag 36 konfliktråd. Med så mange råd blir stillingsressursene pr råd små. Et mål med omleggingen er å få flere over i 100% stillingsandel.

Det legges opp til en inndeling som i hovedsak følger politidistriktene. Politidistriktene i Oslo, Asker og Bærum, Romerike og Follo vil dekkes av ett konfliktråd.

Det vil bli opprettet et sekretariat for konfliktrådene. Sekretariatet skal ha administrative oppgaver rettet mot konfliktrådene og faglige oppgaver knyttet til kompetanse og utviklingsprosjekter. Sekretariatet foreslås samlokalisert med det nye konfliktrådet for Oslo og Akershus.

I Oslo og Akershus er konfliktrådene, på grunn av stor befolkningstetthet, bemannet med til sammen ca. 10 årsverk. Ved å slå sammen disse rådene og samlokalisere dem med sekretariatet, kan man etablere et sterkt og levedyktig fagmiljø for konfliktrådene i Norge.

Det skal videre legges til rette for administrativt samarbeid mellom konfliktrådene og andre etater i justissektoren. Det kan for eksempel være tale om samlokalisering og drift av IT-systemer mv.

Alle som i dag har stilling innenfor ordningen, har krav på ny stilling i staten. Lønnsutgiftene videreføres på dagens nivå, eller på et høyere nivå, ved effektivisering og innsparing på andre driftsposter, jf. nedenfor.

En reduksjon i antall konfliktråd fra 36 til 22 forventes å redusere de samlede driftsutgiftene til konfliktrådene noe. Det legges opp til at omorganiseringen skal kunne gjennomføres innenfor eksisterende budsjетrammer på kap. 474 Konfliktråd. I den grad oppgaver overføres fra departementet til sekretariatet skal også stillingsressurser overføres derfra. Det er i dag totalt ca 44 stillinger i konfliktrådene.

Tilpasning av bemanningen mellom distriktene må foretas over tid, herunder fordeling av stillinger mellom konfliktrådene og en fordeling mellom sekretærstillinger og fagstillinger.

6 Merknader til de enkelte bestemmelsene

Til § 2

Forslaget innebærer at staten overtar ansvaret for konfliktrådene. *Annet ledd første punktum* er nytt, og slår fast at staten skal ha det faglige, administrative og økonomiske ansvaret for konfliktrådsordningen. Nåværende § 3 annet ledd videreføres i *annet ledd annet punktum*. For øvrig er bestemmelsen redaksjonelt forenklet.

Til § 3

Bestemmelsens *annet ledd* oppheves.

Til § 4

Endringen i *annet ledd* er utelukkende av redaksjonell art.

Justis- og politidepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et framlagt forslag til proposisjon til Stortinget om lov om endring i lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd (statlig overtakelse av konfliktrådene).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak til lov om endring i lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd (statlig overtakelse av konfliktrådene) i samsvar med et vedlagt forslag.

Forslag

til lov om endringer i lov 15. mars 1991 nr. 3 om megling i konfliktråd (statlig overtakelse av konfliktrådene)

I

I lov 15. mars 1991 nr 3 om megling i konfliktråd gjøres følgende endringer:

§ 2 skal lyde:

Hvert konfliktråd skal ledes av en konfliktrådsleder. Konfliktrådslederen må være vederheftig og valgbar ved kommunale valg. Utelukket fra ansettelse som konfliktrådsleder er den som

- a) i løpet av de siste fem årene forut for ansettelsen er idømt betinget frihetsstraff, eller*
- b) b) er idømt ubetinget fengselsstraff og ikke er løslatt, på prøve eller endelig, innen ti år forut for ansettelsen.*

Staten har ansvaret for og dekker utgiftene til konfliktrådene. Nærmere regler om konfliktrådenes organisasjon og saksbehandling fastsettes av Kongen.

Loven gjelder også for Svalbard. Departementet kan gi forskrift om lovens anvendelse på Svalbard og kan fastsette særlige regler under hensyn til de stedlige forhold.

§ 3 annet ledd oppheves.

§ 4 annet ledd skal lyde:

Kravene til vederheftighet, valgbarhet og vandel etter § 2 første ledd gjelder tilsvarende for konfliktrådsmedglere.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.
